

AGRFT

GLEDALIŠKI
Líst

Kazalo

5	NOVOSTI
študijsko leto 2018/19
zimski semester	15	ŽE UPRIZORJENO
Produkcija magistrskega programa Gledališka
in radijska režija
Hlapec Jernej in njegova pravica	21	ŽE UPRIZORJENO
Produkcija magistrskega programa Gledališka
in radijska režija ter magistrskega programa
Dramska igra
Dan po
6	NOVOSTI
Produkcija I. semestra DI in GLR
Še ni koncepta	16	ŽE UPRIZORJENO
Produkcija magistrskega programa Gledališka
in radijska režija
šakuntala 117/Spominjanje ljubezni
Po motivih Kalidasove drame šakuntala ter delih
in pismih Camille Claudel in Augusta Rodina	22	BESEDILA
8	NOVOSTI
Produkcija III. semestra DI, GLR in DSU
Patrick Marber: Od blizu	17	ŽE UPRIZORJENO
Produkcija magistrskega programa Umetnost
giba
Ufuri	29	INTERVJU
Tijana Zinajić
10	NOVOSTI
Produkcija V. semestra DI, GLR in DSU
Otroci na oblasti
Adaptacija po dramah Victor ali otroci na
oblasti Rogerja Vitracca in Viktor ali Dan
mladosti Dušana Jovanovića	18	ŽE UPRIZORJENO
Produkcija magistrskega programa Oblike
govora
Živela je ženska	33	INTERVJU
Severjevi nagrajenci
Tamara Avguštin
Gregor Podričnik
Timon Šturbej
Matic Valič
12	NOVOSTI
Produkcija VII. semestra DI in DSU
Antiprojekt Unesco
Ljubezen med petimi vojnami, avtorski projekt
Kabarejska predstava v štiriintridesetih prizorih,
razstavljena in ponovno sestavljena iz Ionescovih
besedil, s pridihom in dodatkom avtorskih
besedil ustvarjalcev in zajedalcev predstave	19	ŽE UPRIZORJENO
Produkcija magistrskega programa Umetnost
giba
YaaMaam
Ker je bilo, kar je bilo	40	SPOMINČICE
14	ŽE UPRIZORJENO
Produkcija magistrskega programa Gledališka in
radijska režija ter magistrskega programa Oblike
govora
Kila_o Brechta
Avtorski projekt po motivih Kupovanja
medenine Bertolta Brechta	20	ŽE UPRIZORJENO
Produkcija magistrskega programa Umetnost
giba
Prah	78	NAGRADE IN GOSTOVANJA

Informacije o gledaliških produkcijah
in fotografije

A stylized orange silhouette of a person's head and shoulders, facing right. The person has curly hair and a halo. The background is a solid light orange color.

NOVOSTI, ŽE UPRIZORJENO

Študijsko leto 2018/19
zimski semester

Foto: Luka Jereb, Še ni koncepta, 2019

Na fotografiji: Aljoša Živadinov Zupančič, Nejc Jezernik, Mak Tepšič, Diana Kolenc, Julita Kropec, Maks Dakskobler, Žiga Hren

Produkcija I. semestra DI in GLR

Še ni koncepta

NOVOSTI

*AGRFT, Nazorjeva,
Mala gledališka predavalnica*

Premiera: 18. januar 2019 ob 16.00

Režija

Žiga Hren

Aljoša Živadinov Zupančič

Igrajo

Diana Kolenc

Julita Kropec

Maks Dakskobler

Mak Tepšič

Jure Rajšp

Nejc Jezernik

Mentorji

Dramska igra in gledališka režija

red. prof. Boris Ostan

zunANJI mentor za gledališko režijo Janusz Kica

Foto: Tin Meštrović Silvaši in Lana Bregar, Od blizu, 2018

Na fotografiji: Ivana Percan Kodarin, Lea Mihevc, Domen Novak, Gaja Filač, Gašper Lovrec

Produkcija III. semestra DI, GLR in DSU

Patrick Marber: Od blizu

NOVOSTI

AGRFT , Nazorjeva, Velika gledališka predavalnica

Premiera: 21. januar 2019 ob 19.00
(predstavi sledi pogovor z ustvarjalci –
pogovor vodi Aljoša Lovrić Krapež),
prva ponovitev: 22. januar 2019 ob 19.00,
druga ponovitev: 25. januar 2019 ob 19.00,
tretja ponovitev: 26. januar 2019 ob 19.00

Režija

Živa Bizovičar

Dramaturgija

Aljoša Lovrić Krapež

Urša Majcen

Iva Štefanija Slosar

Scenografija in oblikovanje svetlobe

Neža Dali Novak

Katarina Majcen

Dan Pikalo

Kostumografija

Nika Dolgan

Katja Vrenko

Igrajo

Gaja Filač

Klemen Kovačič

Klara Kuk

Gašper Lovrec

Lea Mihevc

Filip Mramor

Domen Novak

Ivana Percan Kodarin

Tina Resman

Jure Žavbi

Veronika Železnik

Mentorji

Dramska igra in gledališka režija

doc. Branko Jordan

izr. prof. Jernej Lorenci

Scenografija

izr. prof. mag. Jasna Vastl

zunanji mentor za scenografijo

Branko Hojnik

Kostumografija

red. prof. Janja Korun

asist. mag. Tina Kolenik

Oblikovanje svetlobe

zunanji mentor za svetlobno oblikovanje

doc. David Orešič

Jezik in govor

asist. dr. Nina Žavbi

Foto: Nika Curk, Strašno bister, 2018

Na fotografiji: Žan Brelih Hatunić, Martin Mlakar

Produkcija V. semestra DI, GLR in DSU

Otroci na oblasti

Adaptacija po dramah Victor ali otroci na oblasti Rogerja Vitrac in Viktor ali Dan mladosti Dušana Jovanovića

NOVOSTI

Gledališče Glej

Generalka: 17. januar 2019 ob 20.00,
premiera: 18. januar 2019 ob 20.00,
prva ponovitev: 19. januar 2019 ob 20.00,
druga ponovitev: 20. januar 2019 ob 20.00
(predstavi sledi pogovor z ustvarjalci –
pogovor vodi Jaka Smerkolj Simoneti)

Glej

Režija

Luka Marcen

Dramaturgija

Tery Žeželj

Avtorja adaptacije

Tery Žeželj

Luka Marcen

Scenografija

Nika Curk

Kostumografija

Ana Janc

Avtor glasbe

Martin Vogrin

Oblikovanje svetlobe

Nastja Mihelj

Hospitantka

Brina Klampfer

Igrajo

Viktor Koželj: Martin Mlakar
Zmago Koželj: Žan Brelj Hatunić
Karel Koželj: Andraž Harauer
Emilija Koželj: Lara Fortuna
Liza: Nika Vidic
Ester Grom: Lara Wolf
Tone Grom: Gal Oblak
Tereza Grom: Lana Bučevc
Admiral Samo Strel: Luka Bokšan
Ida Smrtuljček: Julija Klavžar

Mentorji

Dramska igra in gledališka režija
doc. Matjaž Tribušon
red. prof. Matjaž Zupančič
Dramaturgija
izr. prof. dr. Tomaž Toporišič
Scenografija
izr. prof. mag. Jasna Vastl
Kostumografija
red. prof. Janja Korun
asist. mag. Tina Kolenik
Jezik in govor
izr. prof. dr. Katarina Podbevšek
doc. Aljoz Svete

Foto: NKS, avtorja kolaža: NKS in Nejc Žorž, "Kaj je to?", 2018

Na fotografiji: Lina Akif, Lucija Harum, Matic Valič, Ana Penca, Timotej Novaković, Gregor Podričnik, Beti Strgar, Borut Doljšak, Lovro Zafred, Blaž Popovski, Anuša Kodelja

Produkcija VII. semestra DI in DSU

Antiprojekt Unesco

Ljubezen med petimi vojnam, avtorski projekt

NOVOSTI

SNG Drama Ljubljana, Levi oder

Premiera: 17. januar 2019 ob 21.00
(predstavi sledi pogovor z ustvarjalci –
pogovor vodi Jernej Potočan),
prva ponovitev: 29. januar 2019 ob 21.00,
druga ponovitev: 30. januar 2019 ob 17.00,
tretja ponovitev: 30. januar 2019 ob 21.00,
četrti ponovitev: 3. februar 2019 ob 21.30

Kabarejska predstava v štiriintridesetih prizorih,
razstavljena in ponovno sestavljena iz Ionescovih
besedil: *Pozdravi, Jacques ali podrejenost,*
Prihodnost je v jajcih ali Kaj vse je treba za en svet,
Nosorogi, Plešasta pevka, Učna ura, Stoli,
Morilec, Delirij v dvoje, Možak s prtljago,
Žeja in lakota, Morilska igra, Kralj umira
s pridihom in dodatkom avtorskih besedil
ustvarjalcev in zajedalcev predstave

DRAMA
SLOVENSKO NARODNO GLEDALIŠČE DRAMA LJUBLJANA

Režija

Tijana Zinajić / Tinaja Zinajić / Tijana Zijanić /
Zijana Tijanić / Tijana Zijanić / Tisana Zirajić /
Tijara Zmajić

Dramaturgija

Nina Kuclar Stiković / Nina Kucler Stiković / Nina
Cuclar Stiković / Nina Kuclar Stiković / Nina Ku-
clar Sitković / NKS / NSK / Stiki / Stika

Scenografija

Adriana Furlan / Jadranka / Jel to more Adriansko ...

Kostumografija

Matic Hrovat / Matiček / Striček / Čriček / Čiček /
Piček / Matiči / Tiči / Čiči / Tic / Cic / Mozzarella
Gozdna / Albino Batman

Glasba

Beti Strgar / BetiBlu

Oblikovanje svetlobe

Juš A. Zidar / Juš Andraž Zidar / Juš Zidar / Juš /
Juši / Juško / Juš Andraž / Prijazen fant s pudlom

Igrajo

Lina Akif / Ahmed / Awad / Awab / Abdul /
Amit / Al-Karim / Akbar / Adil / Amir / Al-aziz /
Ali / Abdulatif / Aladin / Toš / **Mati Pipa**
Borut Doljšak / Doljšak z a-jem in ne z e-jem /
Boki / Gerhard Lebercher von Blücher / **Jacques**
Lucija Harum / Julija / Luca / **Roberta**
Anuša Kodelja / Čivčiv / Semiramis / Serakis
/ Seremise / Sermiš / Semurakamis / **Gospa**
Jacques Boef
Timotej Novaković / Novaković Timotej /
Novak Timotijejić / Messi / **Timotej Novaković**
Ana Penca / Anka Penka / Anca Penca /
Cappuccino / Peni / **Matilda Jacques Vrškovnik**
Gregor Podričnik / Obratno od pride dol /
Under the river / Trobentica / **Jacqueline**
Blaž Popovski / Aleksandar Popovski ni z mano
v sorodu / Moj deda je Grk / **Gaston Jacques**
Beti Strgar / BetiBlu / **Služkinja Marija Berenger**
Matic Valič / Padre / **Gospod Martin**
Lovro Zafred / Lovro / Zafir / **Anton Jacques**

Mentorji

Dramska igra in gledališka režija
izr. prof. Nataša Barbara Gračner
izr. prof. Sebastijan Horvat
Jezik in govor
asist. dr. Nina Žavbi

Produkcija magistrskega programa Gledališka in radijska režija ter magistrskega programa Oblike govora

Kila_o Brechta, Avtorski projekt po motivih Kupovanja medenine Bertolta Brechta

ŽE UPRIZORJENO

Klub SOHO

Premiera: 18. junij 2018 ob 21.00,
prva ponovitev: 19. junij 2018 ob 21.00,
druga ponovitev: 20. junij 2018 ob 21.00

Režija

Sara Lucu – 5 ton vprašanj o gledališču

Ustvarjalci

Sara Horžen – 5 brechtovskih gramov

Mišo Mičić – 1983 kg karakterja

Lana Zdravković – 55 kg čistega komunizma

Brina Rafaela Klampfer – '89 kg neprebranih tipkopisov

Mentorji

Gledališka režija

izr. prof. mag. Sebastijan Horvat

Oblike govora

red. prof. Tomaž Gubenšek

Dramaturgija

izr. prof. dr. Aldo Milohnič

Produkcija magistrskega programa Gledališka in radijska režija

Hlapec Jernej in njegova pravica

ŽE UPRIZORJENO

Cankarjev dom, Štihova dvorana

Premiera: 26. september 2018 ob 20.00

 cankarjev dom

Priredba in režija

Žiga Divjak

Nastopajo

Minca Lorenci

Gregor Zorc

Iztok Drabik Jug

Scenografija

Tina Mohorović

Kostumografija

Slavica Janoušević

Glasba

Damir Avdić

Oblikovanje svetlobe

David Orešič

Mentorja

Gledališka režija

izr. prof. Jernej Lorenci

Dramaturgija

izr. prof. dr. Aldo Milohnič

Produkcija magistrskega programa Gledališka in radijska režija

Šakuntala 117/Spominjanje ljubezni

Po motivih Kalidasove drame Šakuntala ter delih in pismih Camille Claudel in Augusta Rodina

ŽE UPRIZORJENO

KD Šempas in MGLC Švicarija

Generalka: 27. september 2018 ob 18.00,
KD Šempas,
predpremiera: 28. september 2018 ob 18.00,
KD Šempas,
premiera: 30. september 2018 ob 20.00,
MGLC Švicarija

Režija in scenografija

Miha Nemec

Avtorji in ustvarjalna ekipa

Kaja Lorenci

Urška Taufer

Gregor Luštek

Miha Nemec

Žan Perko

Nejc Valenti

Dramaturgija

Nejc Valenti

Kostumografija

Bjanka Adžić Ursulov

Glasba za Guni in Šruti

Žan Perko

Mentorja

Gledališka režija

red. prof. mag. Tomislav Janežič

doc. Janez Janša

Produkcija magistrskega programa Umetnost giba

Ufuri

ŽE UPRIZORJENO

AGRFT, Velika gledališka dvorana

Premiera: 4. november 2018 ob 20.00,
prva ponovitev: 5. november 2018 ob 21.00

Ideja in izvedba

Tajda Podobnik
Peter Frankl

Glasba

Space Orchestra
Dojaja – Marjan Crnković
Miha Jakovljević
Veronika Valdés

Oblikovanje svetlobe

Gregor Kuhar

Mentorica

Umetnost giba
izr. prof. mag. Uršula Teržan

Produkcija magistrskega programa Oblike govora

Živela je ženska

ŽE UPRIZORJENO

AGRFT, Klet

Premiera: 9. december 2018 ob 20.00,
prva ponovitev: 10. december 2018 ob 20.00

Idejna zasnova, dramaturgija, režija,
scenografija, kostumografija in izvedba

Valentina Plaskan

Ana Špik

Pomoč pri dramaturgiji

Anže Virant

Evelin Bizjak

Avtor glasbe

Peter Žargi

Oblikovalec svetlobe

Anže Virant

Mentor

Jezik in govor

red. prof. Tomaž Gubenšek

Produkcija magistrskega programa Umetnost giba

YaaMaam

Ker je bilo, kar je bilo

Plesni teater Ljubljana

Premiera: 18. december 2018 ob 20.00

Avtorica, koreografija in izvedba

Maša Kagao Knez

Dramaturgija

Joseph Nzobandora – Jose

Kostumografija

Jelena Proković

Oblikovanje zvoka

Blaž Celarec

Oblikovanje svetlobe

Danilo Pečar

Mentorica

Umetnost giba

red. prof. Tanja Zgonc

ŽE UPRIZORJENO

Produkcija magistrskega programa Umetnost giba

Prah

ŽE UPRIZORJENO

AGRFT, Mala gledališka dvorana

Premiera: 21. december 2018 ob 20.00,
prva ponovitev: 22. december 2018 ob 20.00

Koreografija, koncept in izvedba
Gea Erjavec

Dramaturgija
Andreja Kopač

Kostumografija
Tina Princ – Things I Miss

Avtorica poezije
Eva Kokalj

Oblikovanje zvoka
Tine Vrabič

Svetovanje in oblikovanje svetlobe
Borut Bučinel

Tonski tehnik
Črt Trkman

Mentorica
Umetnost giba
red. prof. Tanja Zgonc

Produkcija magistrskega programa Gledališka in radijska režija ter Dramska igra Dan po

ŽE UPRIZORJENO

Slovensko mladinsko gledališče, Nova pošta

Premiera: 3. januar 2019 ob 20.00,
prva ponovitev: 13. januar 2019 ob 20.00
(predstavi sledi pogovor z ustvarjalci –
pogovor vodi Jernej Potočan),
druga ponovitev: 15. januar 2019 ob 17.00,
tretja ponovitev: 16. januar 2019 ob 20.00

SLOVENSKO
MLADINSKO
GLEDALIŠČE

Režija

Nina Ramšak

Dramaturgija

Milan Marković Matthis

Scenografija

Dorian Šilec Petek

Kostumografija

Ana Janc

Izbor glasbe in besedilo

Ustvarjalci predstave

Slikar scenografije

Luka Uršič

Oblikovanje svetlobe

Mojca Sarjaš

Igrajo

Miranda Trnjanin

Mia Skrbinac

Stane Tomazin

Žan Koprivnik

Mentorji

Dramska igra

red. prof. Branko Šturbej

Gledališka režija

izr. prof. Jernej Lorenci

doc. Janez Janša

Kostumografija

red. prof. Janja Korun

A stylized illustration of three people in profile, facing right, against a solid orange background. The figures are rendered in a light yellow color with simple, rounded outlines. The person on the left has a halo, suggesting an angel. The person in the middle has spiky hair. The person on the right has curly hair. A horizontal white band with a light orange gradient overlay is positioned across the middle of the image, containing the text.

Besedila o gledaliških produkcijah

BESEDILA

Študijsko leto 2018/19
zimski semester

Produkcija III. semestra DI, GLR in DSU

Sendvič s tuno

Sestavine za 1 sendvič

1 mala pločevinka tune
2 rezini poljubne vrste kruha
2 lista zelene solate
1 paradižnik
½ rdeče čebule
1 žlica majoneze
1 ščepec soli
1 ščepec popra
Poljubno:
1 strok česna

Postopek

Operemo in očistimo zelenjavo. Čebulo olupimo in narežemo na kolobarje. Tudi paradižnik narežemo na kolobarje. Tuno ocedimo, pretresemo v posodo in jo zmečkamo z vilicami. Dodamo majonezo, sol, poper in po želji še olupljen ter strt česen. Vse skupaj dobro premešamo. Rezini kruha namažemo s poljubno debelo plastjo majoneze. Nato na spodnjo rezino položimo zeleno solato, narezan paradižnik, pripravljen tunin namaz in na vrhu čebulo. Pokrijemo z drugo rezino kruha.

Namig

Če se vam kruh lomi v rokah, obrežite skorjo.

Iva Štefanija Slosar

Produkcija V. semestra DI, GLR in DSU

Pesem o domovini

Domovina, nam mila, zdaj prosta si ti,
a sovrag te zlic temu v pesti drži.

Notranji koplje, zunanji rožlja,
trda ti prede od vsega sveta.

Blagajna je prazna, se dolg debeli,
jezik usiha, izvoz pa kopni.

Nesnaga vseh vrst deželo kazi,
discipline in reda srce si želi.

Dovolj je sranja, dovolj in preveč,
mi se ne gremo teh odprtih mej več!

Civilno zaščito okrepimo še bolj,
strnimo ljudstvo v splošni odpor.

Državljeni smo s tabo, drug admiral,
pogumno izpelji državni udar!

Viktor Koželj

Produkcija VII. semestra DI in DSU

»Zanč na partyju«

Se včeraj zvečer
je party scena začela,
vsi šli smo do
pobritga modela.
Nisem se spomnil
boljšga vzdevka,
sem rekel: "Model,
kje si Plešasta pevka!"
Nisem slišal za travo,
me folk na sceno ufura,
sledila o travi
je Učna ura.

Nisem vedel za njo,
k prišel sem iz sela.
"O, fak člouk,
neki mi rase sred čela!
Ej model,
ti dal si mi kok?
A mi sred čela
res rase fakin' rog?"
Prav frend: "Uf, ja,
dej pejmo v Roga"
"Ne, ne, model!
Mene prjela je droga,
mislmi, da se
spreminjam v nosoroga!"

Po stopnicah priletita
Žaklin in Žak mama.
"Frendici, sori,
to ni vajina drama."
Pil sem ful piva,
če tud sedla mi je voda,
ble so ful drame,
tud tiste brez prevoda.
Bral smo angleško,
tud srbohrvaško,
pogledam v roko,
še zmer isto laško.
Bla je res ful
absurdna scena,
upalim si čik,
iz čika plamena.

Dim se razširi,
ga zavoha soseda.
Koga je klicala?
Ja, Gasilca, seveda!
Minuto kasnej
Gasilec je prišu,
čist vse zgodbe
sem že trikrat slišu.

Nauk tega večera –
ne bit fakin reva,
bot k Žak deda,
cel lajf si prepeva!

Preden sem šel iz partya,
sem pogledu po sobi,
pol pobral me je taxi,
v njemu Watson Bobby.
Bil je en dan
al' je b'lo celo leto,
v glavnem, na koncu
sem plačal z moneto.

Prišel sem domov
in skor sem zaspau –
takrat se v sanjah
mi Ionesco pojau:

Kaj je Timotej?
A ti življenje dogaja?
Loh je prihodnost
tam, kjer so jaja.
Loh si v nebesih,
pa ne vidiš raja.
Ni važn, kaj delaš,
važn, da IZ SRCA PRHAJA!

Timotej Novaković

Produkcija magistrskega programa Gledališka in radijska režija ter magistrskega programa Oblike govora

Kila_o Brechta

"Človek hoče pri orkestru kupiti zgolj medenino, ne pa trobente. Trobentačeva trobenta je iz medenine, toda trobentač je verjetno ne bo hotel prodati kot medenino, po vrednosti medenine, kot toliko in toliko kilogramov medenine."

Kila_o Brechta je gledališki dogodek. Za gledališnice_ke in gledalke_ce. Količko tehta dodana vrednost gledališča, koliko tehta funkcija njegovih ustvarjalk_cev, koliko tehta mnenje občinstva? Kakšno gledališče si želimo in potrebujemo? To so vprašanja o novem gledališču. Njegov nemi krik že odmeva: "Dol z mejami, tukaj in zdaj!"

Sara Horžen

Produkcija magistrskega programa Gledališka in radijska režija Hlapec Jernej in njegova pravica

Hlapec Jernej je po štiridesetih letih garanja čez noč nagnan na cesto. Prepričan, da sadovi dela pripadajo tistemu, ki je delo opravil, odide po svetu v iskanju svoje pravice. Zaman.

»Pravica je ustvarjena za tiste, ki so jo ustvarili.«

Šele tik pred smrtjo se Jernej ozre na svoje življenje in si prizna, kdo oziroma kaj je. Kako naj gledamo mi, ki še gledamo naprej? Generacija, obsojena na prekerno delo. Razmerje hlapec-gospodar še zdaleč ni preseženo, počasi in vztrajno postaja neopažen poslovni model. Izkoriščanja in človeka komaj še vredno življenje nam ni treba iskati v oddaljenih deželah, dovolj je, da se ozremo po naših ulicah. Najeti izvajalci pristaniških storitev v Luki Koper, čistilke na šolah, gradbeni delavci na naših promenadah, vozniki avtobusov na naših izletih, mladi arhitekti v elitnih birojih ...

V času vseobsegajočega individualizma bomo kot družba težko obstali, če bo problem drugega ostal zgolj njegov problem. Hlapec lahko neha biti hlapec, a si mora hlapčevstvo najprej priznati. Je to zgolj njegov osebni problem? Njegov lastni neuspeh?

V današnji dobi vsesplošnega cinizma, popolne »naturalizacije« prava in ekonomije, ko se nemo odpovedujemo nekoč težko priborjenim pravicam, je skoraj nujno pripovedovati to, malo da ne biblično zgodbo o hlapcu Jerneju in njegovi pravici. Kdo so sodobni hlapci Jerneji? Kakšni poslovni modeli omogočajo novodobno suženjstvo? Ali je življenje iz rok v usta še človeka vredno življenje? Generacija mladih ustvarjalcev nam ponuja vpogled zunaj meja mentalnega in socialnega geta – v delovna okolja, kjer razmerje hlapec-gospodar še zdaleč ni preseženo. Če teh meja ne bomo presegali in prestopali, bomo kot družba težko obstali.

Žiga Divjak

Produkcija magistrskega programa Gledališka in radijska režija šakuntala 117/Spominjanje ljubezni Po motivih Kalidasove drame Šakuntala ter delih in pismih Camille Claudel in Augusta Rodina

Projekt raziskuje teme

Ljubezen – Zapuščenost – Zaupanje – Ljubezen – Zapuščenost – Zaupanje
Ustvarjalci smo odpirali in reflektirali kolobarjenje tem ljubezni, zapuščeniosti in zaupanja.

Šakuntala in Camille Claudel

Predstava je nastala na stičišču dveh zgodb, dveh pogledov, filozofij bivanja – mitske zgodbe Kalidasove staroindijske drame Šakuntala in življenjske zgodbe kiparke Camille Claudel.

Obe zgodbi se vrtita okoli velike zaljubljenosti in kasnejšega zanikanja te ljubezni ter odgovornosti za nosečnost.

Zgodbi se razcepita na točki, ko se pojavi vprašanje, kako sprejeti zapuščenoost.

Od tu vodita dve poti, Kalidasova in Camillina pot. Ena vodi v srečen konec z novim zaupanjem, druga ostaja v popolni zapuščenosti.

Soočanje z zapuščenostjo

Soočanje z zapuščenostjo je travmatično, ponižujoče in razblinja vse iluzije o lastni vrednosti, varnosti v odnosih in srečni ljubezni.

Kalidasova Šakuntala ne reflektira zapuščenosti.

Camille ni nikoli zares spregovorila o nosečnosti, travmatični izgubi otroka in svoji zapuščenosti.

Za njo ostajajo in o njeni zapuščenosti govorijo njeni kipi. Med drugimi kip z naslovom Šakuntala.

Zaupanje

Camille Claudel je spoznala Rodina v Ateljeju No. 117

S kompleksnimi in občutljivimi temami smo se soočali in razgaljali v varnosti svojega raziskovalnega ateljeja.

Rodin je najemal modele, ki so za plačilo morali preživljati čas v ateljeju goli.

Rodin je ustavljal spontane trenutke in iz njih delal kompozicije, tudi ko je raziskoval teme za projekt Vrata pekla (po Peklu Dantejeve Božanske komedije), pri katerem sta sodelovala s Camille Claudel.

Miha Nemec

Produkcija magistrskega programa Umetnost giba

Ufuri

Ufuri je eksperiment interaktivnega ustvarjanja predstave.

Ufuri je povabilo v igro.

Ufuri je izbira med različnimi vzdušji.

Ufuri je lahko v glasbi ali tišini.

Ufuri je sodelovanje.

Ufuri!

Tajda Podobnik

Produkcija magistrskega programa Oblike govora

Živela je ženska

Kje sem se pozabila, ko sem iskala svoje stopinje? Komu sem zaupala sanje, ki si jih nisem upala roditi? Za koga se utišam, da si lahko rečem ljubljena? In na kateri strani zrcala mižim, ko kričim in nihče ne dvigne slušalke?

Ana Špik in Valentina Plaskan bosta v svojem avtorskem performativnem popotovanju razglaševali medprostore, ki povezujejo telo, glas in besedo. Sprehajali se bosta skozi iluzije, ki jih hranimo, da lahko preživimo kot celota vseh žensk, ki bivajo v nas, ne le tiste, ki ji je to dovoljeno.

To je zimska predstava. To je predstava za speče volkulje, ki tulijo, medtem ko mesto spi. To je predstava, ki hoče samo biti in ne-bitu hkrati. Biti neko meso in nek oblak, biti rumena pekinška rasa in krvaveča riba v ustih ogromnega severnega medveda. To je predstava, ki to ni. Predstava, ki želi preveč čutiti, pa ne ve, kako naj se tega loti. To je predstava, ki želi biti ženska v vsem, kar ne more postati.

Valentina Plaskan

Produkcija magistrskega programa Umetnost giba

YaaMaam

Ker je bilo, kar je bilo

Plesna predstava avtorice Maše Kagao Knez je pogled nazaj, je spomin na pretekle izkušnje in občutja. Plesni solo je spoznavanje in sprejemanje, je potovanje skozi prelomnice in je trenutek zdaj, ki nosi vse tisto, kar je bilo, ...

Maša Kagao Knez

Produkcija magistrskega programa Umetnost giba

Prah

Pomni človek, da si prah in da se v prah povrneš.
Torej naj ne služi samo telesu, ki je minljivo.
Vsaj s takšno skrbjo, kot jo posvečaš telesu, skrbi za svojo dušo,
ki je neumrljiva.

Vir: Biblija

Produkcija magistrskega programa Gledališka in radijska režija

ter Dramska igra

Dan po

Želim si, da bi bil moj dedek še živ. Zamišljam si ga, kako sedi in sreba večerno rakijo, posluša poročila in se smeje, ker on bi to delal zdajle, če bi bil živ, on bi poslušal poročila in se smejal, ker je tudi on, moj dedek, najbolj na svetu sovražil pizde. Sedi ob oknu, posluša poročila in umira od smeha. Tak je bil on, moj dedek. Od vsega na svetu je najbolj sovražil pizde, ampak ne ljudi, ki so strahopetci in ki se zavedajo, da so strahopetci, ne, mislim na te ljudi, ki vedno najdejo nek razlog, nek način, da opravičijo svojo nedejavnost, in potem, to je to, kar jih dela pizde, potem ne samo, da so tiho, še molče prenašajo vsa ta sranja in hkrati znajo ohraniti lepo sliko o sebi. To je najboljše od vsega, to, kako oni uspejo najti nek dober izgovor, nek narativ, neko pozicijo, ki jim hkrati omogoča, da so strahopetci in da se ne počutijo kot strahopetci, da veljajo za mirne dobre ljudi, čeprav so ogabne podložniške pizde, odgovorne za smrt velikega števila ljudi. To je res in to je moj dedek zelo dobro vedel, res je, da je ta njihov mir, ko se sprehajajo s svojimi smrdljivimi otroci, ko hodijo v gledališče, ko govorijo o umetnosti, da ta njihov mir ubija več ljudi kot moj nemir, medtem ko gledam skozi muho kalašnikova.

Stane: Ne sliši se siren. Najbrž je konec.
Mia: Ravno se je začelo.

Žan: Tega ne mormo vedet. Možno je tudi, da se sploh še ni nič začelo ali pa da se je vse končalo, še preden se je sploh začelo.

Mia: Pa kaj.

Žan: Kaj »pa kaj«?

Mia: A to kej spremeni?

Stane: Ne spremeni.

Mia: To nič ne spremeni.

Žan: Nardil smo vse, kar smo lahko.

Stane: Definitvno smo naredil vse, kar smo lahko.

Ustvarjalna ekipa

A woman with braided hair and a pointed hat stands next to a dog in a field. The entire image is covered with a semi-transparent red filter. A large, light pink speech bubble is centered over the image, containing the text 'TIJANA ZINAJIĆ' and 'INTERVJU'. A smaller yellow speech bubble is partially visible behind the pink one on the right side.

TIJANA ZINAJIĆ
INTERVJU

Foto: Miloš Srđić, 2012

Na fotografiji: Tijana Zijanić, fotografija iz filma Zgodbe iz sekreta

Kako si pristala tu? S čim te je prepričal Sebastijan Horvat?

Ubistvu je en režiser odpovedu 14 dni pred začetkom semestra in ne vem, kako se je Seba spomnil name. Prepričal me je ubistvu to, da bi delala z enajstimi mladimi igralci. Tko, starimi okrog 25 let, ker je res redko, da bi delal s celo eno novo generacijo, ki je bližje mojim otrokom kot meni. Ker so ubistvu generacija mojih otrok in me zanima, kaj »otroc« zdej razmišljajo, pa tko naprej.

Kaj pa si ugotovila, da te »otroc« razmišljajo?

Pa saj smo tam tam, sam časi so drugi. Ene stvari so drugačne, ene podobne, ampak načeloma je isto. Iste zadrege, isti strahovi, iste zmote, ista nora energija, ful odprte glave, hitrost mladih ljudi. Sej je zelo podobno, tko kot smo bli mi, samo da je drug čas.

Kako sta prišla do Ionesca?

Najprej smo iskal tekst za enajst enakovrednih vlog, pa še iskal smo tekst, ki bi bil starostno primeren. Tinejdžeri, mladi in tko naprej. Kar je blo seveda nemogoče. Nismo našli nič blizu tega in potem sem jaz mela idejo, da bi dal študentom, karkoli so si na tem svetu želel delat. Da izberejo prizor iz vse svetovne, slovenske literature oziroma dramatike. Potem je Sebastijan razmišljal, da bo to preširok, in je reku, dej gremo Ionesca, ker niso še nič delal humorja pa to, in da znotraj tega imejmo tak sistem. Ubistvu smo se en teden pred začetkom vaj tko odločil.

Zakaj vedno spodnji WC na Nazorjevi, mislim, tisti naravnost pri Monte Carlu?

Ker je bil to ženski WC in ker v naši generaciji ni blo unisex stranišč. Čeprav smo hodile punce na moške WC-je, ker so ponavad pisoarji sicer bli poscani, ampak skreti pa čist čisti. Kamorkol si hodu, si hodu tut na moško stranišče, seveda je bil to upor, zdej pa nobenga upora več ni, a gre ženska na moško, moški na žensko stranišče. Po »difoltu« pa zaviješ na tistega, ki ti kao pripada, ker ti je nekdo naredu križec, »ta je za punce«. Ampak sej velikrat grem tut levo, čeprav je levi kao ful bolj zrihtan, ampak zarad tega je na desnem vedno skret papir pa robčki, ker je levi kao lepši, zato gre več ljudi tja, pa je pol bolj poscan tut.

Igralcem oziroma študentom igre si med prebiranjem Ionescovih tekstov na uri naročila, naj si izberejo besedilo ali lik, ki jih najbolj privlači, in da bo vsak lahko igral, kar si želi. Ko si to naročila, se mi je kot dramaturginji uprizoritve stemnilo pred očmi, ampak tvoj nastop je bil tako suveren, da sem bila prepričana, da ti pač vedno tako delaš. Bila si suverena, da bomo znotraj tega našli neko svojo logiko. Na začetku decembra, ko sva sestavljali vse skupaj v »rdečo nit«, si rekla: »Fak, to je ful zajeban, js še nikol nism tko delala.« Kaj si o tem misliš dva tedna pred premiero? Bi še kdaj pristopila k ustvarjanju predstave na tak način?

Ja, seveda bi, pa sej je zanimiv, sej ni sam zajeban. Pa tut ko rečeš, da je zajeban, se mi zdi, da si itak spoštljiv do tega, kar delaš. Ker če rečeš, pa sej to je izi bizi, kao ja, dej gremo skoz ... Se mi zdi, da si pol prepovršen. Ampak ja, sej gre, sej se je pomikal v isti smeri, sej smo cel čas delal tko, da izenačmo like. Pol smo začel delat. Iskal smo pa pač valda neko logiko. Edino česar me je blo ves čas strah, ne, da ne bomo prišli do cilja, ampak da je res mal časa za tak način dela. Pa ker je vedno isto. Ko začneš, se ti zdi, da maš ful časa, in potem kar naenkrat gre en dragocen čas mimo, kar je logično, ker rabiš, da greš čez stvari, in potem je na koncu panika. Ampak sej ne vem, kdaj še ni bla in pri komu ni bla na koncu panika. Da so delal pa bli en mesec pred premiero, »ej, mamó že vse narjen« (smeh).

Zakaj je pevka plešasta?

Vem pa ne povem.

Ionesco z brado ali brez?

Brez. Fantje z brado bljaaaak (smeh).

Si imela kakšne želje, pričakovanja, ko si se s študenti spustila v avtorski projekt?

Ja, pač točno to, da vidm, kaj mlade zanima, kaj so te stvari. Kar sem si želela, je pa to, da RES povejo, kaj jim dogaja, da so sproščeni. Da ni zaradi tega, ker so zdej trendi taki pa taki, ker smo vsi obremenjeni s tem, ampak da res poveš »ej, men je pa to hudo«. Ker vem, ko sem jaz na začetku rekla, da mi je mjuzikel kul, je bil samo Gregor v letniku ta, ki je rekel, ja men tut, ostalim je blo pa vsem neroden zame in za Gregorja, se mi zdi. In ko sem jaz bla na faksu in sem to rekla, so me tut vsi čudn gledal. Razen Tjaše Železnik, ki mi je rekla »O, bravo, kok si upaš,«

ker je tut ona povedala, kaj ji je zares všeč, pa so vsi zavijal z očmi. Ona je bla pogumna. To se mi zdi, da je ful težko bit iskren do sebe in se ne bat. Pa s tem ne mislim, da je kaj manj vredno ali pa več vredno. Zgolj da smo različni. Če bomo našli to, kar nam res dogaja, bomo tut lažje karkol delal. Če bomo pa vsi Hamleti, pa Ofelije, pa Petri Brooki, pa tko naprej, pa ne bo nič.

Kaj je bil zate #highlight semestra?

Hajlajt semestra do zdej ... Mislim ... Ne vem ... Čak, dej, da razmislim, kaj mi je blo hudo ... Hudo mi je blo recimo, ko je Lucija prvič spregovorila štajersko. Pa je blo čiiiiissss hudo. Pa ko je Gregor začel s svojim Govornikom govort, pa smo umiral. Pa načeloma kul mi je, ko so te mali kregi (smeh) med vsemi, pa se pol neki bockajo in ratajo vsi živčni en na družga. Ubistvu vidš, kok je to nedolžno in kok je ubistvu kul in da so še varni. Ampak da bi karkol od tega bil hajlajt ... Kaj bi bil hajlajt?

Al pa tko, na kaj prvo pomisliš, ko pomisliš na ta proces?

Ja, to, da vedno enga pozabm. Enajst ljudi in vedno, ko razmišljam, »aha, to mormo, to mormo,« vedno še nekdo ostane, ki sem ga pozabila. Zarad tega, ker jih je tok. Vedno jih je mal preveč, da bi bli vsi v glavi. (zazvoni telefon, dvigne telefon) Halo? Gregor? (Andolšek, ne Podričnik) Ne, kero? Ne vem. A nisi včeri mel? V Italiji? A, dobro. Bom, evo zdej. Ja, čau.

Absurd. Dramatika absurda. Absurdno. Absurdizem. Kaj je to?

Joj, ne vem. Skos se to sprašujemo. Al pa ja, »pa dejmo to obrnt, ker to je absurdno«. Ja, ne ni absurdno samo, če je obrnjeno. Jaz mislim, da more bit ena osnovna struktura, na kaj se veže, da potem lahko obračaš. Ampak da bi pa jaz vedla ... Jaz sem tko ultranonteoretični režiser.

Kako ločiš slab absurd od dobrega absurda?

Slab je ta, ko neki stoji samo zase in se nimaš česa prijet. Ni nobene čustvene situacije iz tvojega življenja ali pa neke racionalne, logične, na katero se to drži. Mora nosit nek problem, ali družine ali nekih konvencij, se prav, tako kot delamo Pozdrave. Se pravi, kako se pozdravmo, kako blefiramo znotraj tega. Če se vržeš noter v to, se maš česa za prijet, če pa je sam neki »abhu, žeblje, ble« (se pači), je pa sam praznina.

Kaj je ključnega pomena za pozitivno ustvarjalno okolje pri produkciji?

Ja, to je zdej fuuuuul individualno, se mi zdi. Jaz mislim, da eni ljudje radi delajo pod stresom, terorjem in tko naprej, jaz pa, zdej ne vem, če je to čist racionalni moj namen, ampak skozi izkušnje, ko delam, sem razumela samo sebe tako, da rada ustvarim okolje, da se vsak počut v tem trenutku, da je najboljši na tej poziciji, na kateri je. Da je ta pravi za to vlogo, da je pravi za to in tako naprej in da dajejo vse od sebe v tem, ko se počutijo varne, ker ne morjo pogoret. Ni nujno, da vedno za vse deluje, večinoma deluje, se ustvari ena atmosfera. Včasih se ljudje zaradi tega počutijo, kot »da je men vse v redu«, ampak so takrat res ubistvu najbolj kreativni, majo največ samoiniciative. Pri nekaterih se to tako kaže, pri nekaterih pa to ne deluje.

Ta, »da je men vse v redu«, je ta, kot da je tebi vse v redu in vse sprejmeš?

Ja, kot da sem jaz uno brez mnenja in česarkoli pa tko naprej, ampak ni čist zares tko, ane. Men je točno jasno, kaj ja in kaj ne, ampak zdi se mi, da se bodo soigralci med sabo razumel in bodo dajal od sebe tako, da jih prvo jaz sprejemem. Men si tak, točen kot si, hud! In iz tega dej največ. Ni nekih določenih pričakovanj, eni so seveda boljši, drugi slabši, ampak vedno lahko daš vse od sebe. Če boš dal vse od sebe, če se boš počutil, da si ljubljen, da si sprejet, boš lažje tut stvari modificirali in napake spreminjati v uspehe. Tko nekako gledam na stvar, ni pa nujno, da vedno pri vseh uspe, ker nismo vsi isti in ne deluje isto na vse.

Študentje so sami pisali songe. Pri pesmih je bilo rečeno, da naj se omejijo na znane pop komade. Bolj ali pa manj se je tako tudi izšlo. Na katero znano pesem bi svoj song napisala ti?

Joj, ne vem. Ma, ful jih je. Jaz bi vedno delala te znane komade, ker se mi zdi, da vsi mislijo »ja, musko nardiš, ne vem kaj ... pač, to je pop, to ni kul ...« Ampak, pismo, če je tok izi narest hit, dober pop komad, pol pa ne vem, zakaj ga vsi ne nardijo pa zaslužijo z njim pa pol delajo svoje art stvari. Mislim, da je to kr major znanost. Ne pravim, da so vsi hiti dobri komadi, ampak to, kar preživi. Ves čas je neki na tem, zakaj nam gre v uho, zakaj je tko. In ubistvu to ful bolj komunicira, ker mi, ko gledamo predstavo, čutimo, slišmo, da je to neki, kar poznamo. Se prav, smo že sprejel in lahko potem ta tekst poslušamo in gledamo, kaj je zdej drgač. Tko je men všeč. Da se pa na različne načine, seveda in je velik dobrih skladateljev, ki bi nardil dobre komade, ampak mislim, da je tuki tko bolj.

Pa maš najljubšo pesem?

Ne. (smeh)

#cleantheocean #worldpeace #Kaj bi želela sporočiti vsem študentom na AGRFT, tistim v plenica za dojenčke in za starčke?

Da razmislijo, zakaj to hočejo počet. Da se vedno znova spomnejo, ko jim je težko ali ko jim ni, a hočejo to zares ali nočejo. A je to res neki, kar jih osrečuje, ali ne, ker če ni, naj najdejo, da jih, če ne, pa je brezveze, da to delajo. Ker je naporno tut, ko maš rad in ko veš. Maš različna obdobja in se skos sprašuješ, »a sem, a nisem, a sem, a nisem«, in če nimaš tega veselja, ko delaš, je brezveze, da to delaš. Jaz sem si rekla enkrat, da ko bo več žalosti kot veselja v tem, bom delala kej družga. Konec. Ker to je prenaporno, da bi delal pa da so same stiske, neuspehi. To je brezveze.

Vsak študent v letniku je na začetku procesa napisal svoj življenjepis v ionescovskem slogu. Kako bi ti zapisala življenjepis našega letnika, lahko po ionescovsko ali po zijanino.

So pršli. So zapel. Pa so šli.

Če bi morali predstavo zapakirati v »logline«, bi to bil:

Predstavo v logline? Ammm ... A nismo dal »Družinsko življenje med petimi vojnami«?

Ljubezen med petimi vojnami.

Ja, kar blizu, no. Ali pa bi rekla »ljubezen vrti ta svet«, neki v tem smislu. Vse, kar delamo, je iz ljubezni ali pa iz kompenzacije.

Gre za prelomnico v življenju. Tako pravijo. Kako se torej počutiš zdaj, ko boš diplomirala? Strah? Veselje? Vzhičenost? Nostalgija? Konfekcijska številka?

Upam, da bom pozitivna. (smeh) Konfekcijska številka je pa čist taprava!

Vprašanja je pripravila Nina Kuclar Stiković

INTERVJU SEVERJEVI NAGRAJENCI

TAMARA AVGUŠTIN
GREGOR PODRIČNIK
TIMON ŠTURBEJ
MATIC VALIČ

Foto: Rok Petelin, 2017
Na fotografiji: Gregor Podričnik

Foto: Tamara Avguštin, 2019
Na fotografiji: Timon Šturbej, Tamara Avguštin

Foto: Željko Stevanić, 2018
Na fotografiji: Matic Valič

Prisluženo, priborjeno, prigarano, podeljeno – nagrajeni

V praznično obarvanem mesecu decembru se tradicionalno na Loškem odru podeljujejo Severjeve nagrade. Severjeva nagrada je edina igralska nagrada v Sloveniji, ki ima posebno kategorijo za študente dramske igre. V ponovoletnih dneh so o nagradah, študiju, gledališču in podobnih rečeh pisali prejemniki študentskih Severjevih nagrad v zadnjih dveh letih: Tamara Avguštin, Timon Šturbej, Gregor Podričnik in Matic Valič. Tamara in Timon sta si Severjevo nagrado prislužila za vlogi Joan in Bernieja v produkciji *Seksualne perversije* po motivih Mametove igre *Seksualne perversije v Chicagu* (r. Tin Grabnar). Gregor si jo je priboril za vlogo Leontesa v Shakespearovi *Zimski pravljici*, Matic pa za vlogo Kantorja v Cankarjevem *Kralju na Betajnovi* (oboje r. Maša Pelko).

Severjeva nagrada je, tako ali drugače, potrditev vašega dela na akademiji. Kakšni so bili občutki ob prejemu? Se vam zdi, da se z njo odpirajo novi horizonti ali pa listina prinese s seboj večje pritiske?

Tamara: Lani/predlani je bil to en boleč boleč čas in ta Severjeva je bila sekunda lepote vmes.

Timon: Ob prejemu je bilo prisotno veselje, čeprav je v najinem primeru nagrada nosila močan priokus grenkobe. "Obrazložitev" je bila neke vrste zadnji mentorski komentar našega dragega mentorja Jerneja, zato je bila podelitev vse prej kot vesela. Zdi se mi, da listina prej kaj doprinese, kot pa vzame. Vsekakor je potrditev za vloženo delo. Morda rahlo nepravilna, saj ne blestimo vsi enako ves čas akademije. Tako se zna zgoditi, da je kdo od kolegov morda prikrajšan zaradi spodletelega semestra. Če ne drugega, doprinese vsaj nekaj evrov k plači, v kolikor se nas po prejemu zaposli. Je pa res, da je na to treba čakati 3 leta (evalvacije potekajo na tri leta) ... Ali pa se jaz ne znam prav zmeniti.

Gregor: Ma, občutki so bili prav fajni, lep, preprost večer, topel in iskren spremem. Sploh ko sem naslednji dan po podelitvi videl zelo nepričakovan odziv svoje ljube Koroške na socialnih medijih, saj je ponekod poneslo čestitko, kot da sem prejel oskarja. Mi je kar godilo, bi se človek hitro navadil, hehe. Na-

grada je super in res sem vesel, da sem jo prejel za vlogo oz. projekt, ki sem ga imel neskončno rad. Večjih pritiskov ne čutim, saj kot vemo, ena lastovka še ne prinese pomladi in to nagrado jemljem predvsem kot dodatno gorivo na poti. Hja, fant! Dolga je pot do oskarja, mi je nekoč ob šanku pomodroval starešina.

Matic: Občutek je čudovit, saj je vedno lepo, ko ti nekdo pove ali pokaže, da si na pravi poti in da je bil tvoj trud opažen. Vsi se zavedamo, da nam nekatere vloge bolj uspejo kot druge, ampak je proces tista najpomembnejša stvar, iz katere se lahko največ naučimo. Horizonte si po mojem mnenju odpiramo sami s svojimi predstavami, napredkom, zanimivostjo in novostjo. Prav tako pa mislim, da si največje pritiske ustvarjamo sami. Pri obojem pa taka potrditev seveda dodatno pripomore.

Vsi štirje se počasi poslavljate od akademije. Kakšni so občutki? Bo akademija ostala prostor lepih spominov? Morda kakšna posebej draga anekdota?

Tamara: Lepo je na akademiji, ampak sem kar vesela, da je konec; spominov je nebroj, vsakršnih, kako jo bom gledala čez čas, ne vem, sem pa sigurna, da mi ne bo ravno grozno. Kot posebej drago anekdoto bi izpostavila dekanov zajtrk v 1. letniku.

Timon: Akademije se bom zmeraj rade volje spominjal. Toliko lepih in tudi težkih trenutkov, ki s časom tudi prerastejo v nekaj, kar je morda še lepše in bolj dragoceno. Predvsem se mi zdi odvisno od posameznika, kaj si bo dal v žep in kako bo to kasneje cenil. ANEKDOTA! ANEKDOTA! ANEKTODA! Kača in lisica. Nekoč je neka kača ... Tovrstnih anekdot se je rodilo in izrodilo mali milijon tekom našega študija. Težko je katerokoli izpostaviti. Morda smo kdaj bosi plesali v MGL-ju in sem se z glavo parkiral v šipo, me je Roki kdaj zbudil brez hlač in rekel, kako se ti zdi, je Tamara zamudila in je za kazen pokazala, kako se je to zgodilo, je Mojca dvigovala kiklo na vajah, mi je Pia lepila stene makete in jaz lepil svoje prste, je Doroteja kdaj jedla glavo solate pri Lukanu kot jabolko, smo v klubu v Skopju prodali meso neznancu ... MESO, MESO, MESO!

Gregor: Meni prav paše, kljub temu da sem velik nostalgik in se večkrat težko poslavljam. Glede na to, koliko dolgih let sem si prekleto želel priti na to akademijo, mislim, da je zdaj ravno pravi čas, da z novim oz. požegnanim

zemljevidom in kompasom odidem naprej. Zdaj smo tik pred koncem in minilo je, kot bi mignil, hkrati pa so bila obdobja, ko so minute v tistih črnih ropotarnicah minevale za crkniti počasi in je ves moj fokus okupirala misel na poletni hedonizem. Lepih spominov mi vsekakor ne bo manjkalo, sploh pa sem že od prvega letnika pofotkal in posnel ogromno materiala, ki bo služil za solze, smeh in sramotenje na obletnicah. Tudi anekdot se je kar nabralo. Ena gre takole: V drugem letniku smo igrali kolaž Odetsa in ko se z Anušo pripraviva na sceni za začetek prizora in tik preden je lučna sprememba, mene kataklizmično "zašraufa". Cel prizor sem samo razmišljal, kako ji naj povem oz. dam signal, da bom preprosto odšel z odra in naj sama nekako odglumi do konca, ker sem bil jaz milimetre stran, da se podelam v hlače. V enem trenutku na sceno uletijo še ostali akterji kot "družba", da me posedejo na stol, jaz pa jim nikakor nisem mogel dopovedati, da če se usedem, bo konec! Bili so vztrajni in stisnil sem še zadnje atome moči, da sem preživel dialoge, ki se jih tisti trenutek sploh nisem zavedal. Končno odidejo, da lahko vstanem in spet aktiviram zadnjične mišice, nakar se moram tik pred koncem prizora sproščeno uvesti na kavč in povedati krajši monolog. Spomnim se, da sem takrat nad sabo gledal črni strop in čakal, da jez popusti. Zaslišim glasbo, ki je znak za konec prizora, se ovem in šprintam v zaodrje. Preživim. Po predstavi mi je mentorica rekla (ki ni vedela, kaj se je z mano dogajalo), da sem bil odličen in da je to to! Možno ... ali pa se mi je samo usralo ☺

Matic: Akademija je lep in varen prostor iskanja lastnih začetkov na tem področju ustvarjanja in za mene bo vedno ostala v lepem spominu. V spominu na prostor, ljudi, ki so me in me še naprej usmerjajo, čudovite kolege in izkušnje. Žal mi je, da je akademija v finančni in prostorski stiski, ampak skupno reševanje in premagovanje takih ovir na poti do naših produkcij in zgodb, ki smo jih želeli povedati, pa je še posebno zanimiva izkušnja. Vse se da, če se hoče.

Obstaja vloga ali proces, morda mentor, ki vas je posebej zaznamoval bi ga še posebej izpostavili?

Tamara: Jožica Avbelj, Jernej Šugman, Jernej Lorenci.

Timon: Zelo dragocen mi je bil naš predzadnji proces – s Tinom Grabnarjem smo delali Seksualne perversije (*po motivih Davida Mameta Seksualne perversije v Chicagu, op. a.*). Nekaj se je premaknilo v mojem dojemanju igre in sobivanja na odru. Bil je eden najprijetnejših in najmanj stresnih procesov sploh.

Gregor: Vsak proces je imel nek svoj naboj, ki je bil včasih naelektren, da se je vse treslo od jeze ali smeha, včasih čisto ugasnjen in na tleh, spet drugič igriv in švigajoč sem in tja, venomer pa dragocen zaradi novega znanja in mentalne kondicije. Bi pa vseeno izpostavil Shakespearovo Zimsko pravljico, v kateri sem blodil kot Leontes. Zame je bila to prelomna študentska vloga v smislu, da mi je zares segla čez neke moje dobro skrite notranje zidove, mi malo zmešala štrene in mogoče kakšen zid tudi podrla. Prav tako mi je bil proces tako ljub zaradi pravljičnih in lepih ljudi, s katerimi smo ustvarili predstavo. Sam cukur ☺ Prav tako mentorja Sebastijan Horvat in Nataša Barbara Gračner, tut cukra, pa tut čilija, ampak vse pa ena velika kepa ljubezni in znanja. Pa prof. Tanja Zgonc! Ker če bi mi kdo pred petimi leti rekel, da bom cel depiliran v tangicah "butoiral" Deklico z vžigalicami in preizkušal svoje telesne limite, bi ga peljal v Polje na kremšnito. Zdaj pa (skoraj) po vsakem njenem klasu z zlo-mljenim telesom na tiho rečem: hvala!

Matic: Vsak proces, ki smo ga delali, nam je dal nekaj in prav tako vsaka produkcija. Mislim celo, da sem se več naučil iz procesa, ko mi kaj ni šlo, saj sem moral kopati globlje in bolj zavzeto, da sem se pretolkel do svojega cilja, ki pa včasih uspe, kot si si zamislil, včasih pa drugače, kar tudi ni slabo. Oba naša mentorja, tako Nataša Barbara Gračner kot Sebastijan Horvat, sta izjemna. Vsak po svoje genialec na svojem področju, z izjemno močnimi stališči in prepričanji, predvsem pa gre v prvi vrsti za dva prava človeka. Skupaj tvorita mentorski par, ki ima skupen pogled na gledališče in razvoj študentov, se pa v procesu večkrat ne strinjata, kar prinese zdravo mero prepričevanja in intimnega iskanja študenta pri izdelovanju svoje vloge. To, mislim, je še najbolj pomembno in je dodana vrednost, zato bi izpostavil njiju.

Med študenti ne manjka pripomb in graj v zvezi z delovanjem akademije. Kje vidite največje šibkosti študijskih procesov?

Tamara: Meni res ni bilo slabo, no.

Timon: Težko vidim neke obče šibkosti, saj je to v veliki meri odvisno od študentov in še bolj od mentorjev. Všeč mi je ideja o "kolobarjenju", ki se je že večkrat pojavila. Se pravi, da bi se med letniki menjavali mentorji. Zanimivo bi bilo spoznati več načinov dela in več pogledov na gledališče. Menim, da nas lahko mentorji velikokrat preveč zaznamujejo. Zelo koristno bi bilo predvsem za režiserje.

Gregor: V katastrofalni komunikaciji oz. odsotnosti le-te med oddelki, profesorji, vodstvu itd.

Matic: Akademija je živ prostor ustvarjanja umetnosti in učenja/predavanja znanja na specifični ravni in temu primerno prihaja do težav zaradi ureditev bolonjskega sistema Univerze v Ljubljani. Mislim, da bi se morala zgoditi kakšna reforma učnega sistema in pravil, ampak o tem nisem poklican, da bi govoril. Večkrat se zgodi, da ni ne profesorjem ne študentu olajšano delo in omogočeno vse, kar bi se v drugačnih okoliščinah dalo, sem pa prepričan, da optimalno vsi dajemo vse od sebe in da so pred nami vsemi lepši časi. Nenazadnje z optimizmom zremo v dogajanje na Aškerčevi in upamo, da bo to rešilo marsikakšno zagato, tako prostorsko kot finančno in še kakšno.

Vsi ste poleg študija sodelovali tudi z drugim režiserji_kami, tudi v profesionalnih gledališčih kot gostje. Je bil prehod težak ali se vam zdi, da vas je študij nanj dobro pripravil? Česa te na akademiji ne naučijo, pa si želite, da bi vas?

Tamara: Ne bi krivila akademije; kamorkoli pač prideš na novo, si malce "posran", malo nič ne znaš, malo nihče nisi. Človek rabi čas. Ful je časa!

Timon: Na sodelovanje z drugimi režiserji te že v redu pripravijo. Pomembno vlogo pri tem igra tudi to, kdaj prvič delaš zunaj akademije. Lepo je, če se ti vse poklopi in naletiš na to v pravem trenutku. Ko imaš sam željo in ko si na to tudi pripravljen. Skratka: Ne prehitro, ne prepozno. Sam sem čutil največji pritisk v manjku časa (krajšem procesu). Na faksu nas ne naučijo igre pred kamero. To je še zmeraj siva cona. Razlog za to je predvsem nepodkovanost profesorjev, ki predmet predavajo. Nimamo še razvite metodologije. V tujini obstajajo za filmsko igro že utečeni vzorci (kot pri nas za gledališko), cela navlaka teorije v povezavi s prasko. Sigurno bi prišla prav kakšna gostovanja tujih profesorjev. Mogoče malo generaliziran odgovor, ampak zanima me raziskovanje. Želel bi si več raziskovanja in manj ciljno usmerjenega dela. V smislu, da že na prvi vaji vemo, kaj približno pričakovati od procesa in kako bo izgledala predstava. Menim, da je teater živa stvar, ki rezonira med živimi ljudmi in je treba temu primerno postopati. Slovensko gledališče se mi zdi v grobem kvalitetno in ne maram ga preveč zaničevati.

Gregor: Jaz prav zares "trdega" prehoda nisem doživel, ker sem trenutni zunanji projekt delal pod taktirko svoje sošolke, izjemno nadarjene režiserke Maše Pelko (k. g. forever ☺). En projekt pred tem sem bil pa zamenjava/vskok in so

me "zašili" v predstavo v treh vajah. Nam je bilo tekom študija kar realno in brez olepševanja predstavljeno, kako je delati zunaj, in mislim, da smo dobili precej koristnih napotkov in znanja, kako najbolje plavati v začetnih vodah. Predvsem kako pomembno je vzdrževati svojo igralsko kondicijo, domišljijo, igrivost in predvsem ponujati!

Matic: Prehod je težak predvsem zato, ker si ga sam otežuješ v svoji glavi. Seveda so zraven pritiski in želje, ki stvari ne olajšajo, ampak je pa dejstvo, da je akademija kot celota usmerjena v en sam cilj in ta je, da nas po svojih močeh čim bolje pripravi na delo zunaj in nam da v roke primerne navade in nas nauči obrti. Veliko je stvari, ki te jih na akademiji ne naučijo, še več pa je takih stvari, ki te jih učijo, pa zaradi tega ali onega nisi uspel pobrati vsega v celoti. Sicer pa, z vidika študenta dramske igre si upam trditi, da me pravo učenje šele čaka. Ne, ker mi akademija ne bi dala zadosti, ampak zato ker mi je dala neko podlago, temelje, na katerih bom moral sam graditi naprej. Nihče ne pride z akademije kot kompleten igralec.

Kaj vas v gledališču najbolj zanima, katerih vsebin ali form ste se dotaknili, ki bi jih želeli raziskovati dlje? Kje vidite vrzeli v slovenski gledališki produkciji, ki bi jih s svojim ustvarjanjem v prihodnje želeli zapolniti?

Tamara: Vse me zanima, najbolj gledalec.

Timon: Želel bi si izkusiti čim manj hiperprodukcije in abonentskih predstav ter čim več raznolikosti.

Gregor: V gledališče sem se zaljubil zaradi njegove intime, norosti, magije in otroške naivnosti in to je zame bistveno, da najdem v vsakem projektu, ne glede na formo, smer, sestavine, vsebine, itd. Vseeno pa ... ma, sej ne vem ... imam pred sabo (upam) še veliko stvari za videti, preizkusiti, doživeti, pa bom takrat (verjetno) bolje vedel, kaj me najbolj "rajca".

Matic: Dotaknili smo se raznih zvrsti, res je, ampak kje se bomo pa našli na koncu v slovenskem gledališkem prostoru, je pa vprašanje samo zase. Vleče me, da bi se preizkusil v čim več stvareh in se prepustil poti, ki me bo vodila, ampak ta pot ne bo vedno odvisna samo od mene, zato se pustim presenetiti in z zaupanjem zrem v prihodnost.

Pred Maticem in Gregorjem je še diplomska uprizoritev. Kakšni so občutki ob razhodu z letnikom? Kaj so glavni cilji za nadaljnje ustvarjanje?

Gregor: Sladko-kisli. Vesel sem, da smo vselej bili (smo) trdna skupina, ki je znala stati eden z drugim v težkih trenutkih (teh na akademiji ni malo) in si pomagati. Je pa vsekakor čas, da si pustimo zadihati še druge, saj dneve in mesece, ki jih skupaj preživimo v vedno bolj dotrajanih prostorih brez zraka in svetlobe, postopoma načenjajo živce vsakega, kar pa posledično prinese več temperamenta in mini konfliktov. Cilji za naprej? Da bi se večkrat spomnil, da ni vse tako usodno in da je res OK, če delaš napake, da bi še več ventiliral in ne tlačil, da bom vedno znova skočil in plaval, da bom še naprej prisegal na kvalitetno lenarjenje, da bom še vedno goreče ljubil in da: deci ga pa še bom!

Matic: Uhhh, zelo mešani občutki me prevzemajo. Želim si zaključiti akademijo po eni strani in se tega veselim, po drugi strani pa smo se zelo povezali s sošolci, saj smo bili štiri leta nerazdružljivi. Smo in še vedno tvorimo celoto letnika, ki nikakor ne bi bil enak, če bi samo en majhen delček umanjkal. Sem ponosen na svoj letnik in ga bom zelo pogrešal. Vem pa, da to ni konec naše skupne poti, ampak šele začetek. Moj glavni cilj je, da se iščem še naprej in v iskanju ne izgubim sebe. Najdem svojo mesto v tem prostoru in ga zasedem na svoj način. Vse ostalo bo potem prišlo samo od sebe.

Po zaključeni diplomii sta Tamara in Timon svojo pot v profesionalni gledališki svet pričela precej različno. Timon v ansamblih institucionalnih gledališč, Tamara kot gostja z neodvisne scene samozaposlenih v kulturi. Kako gledata na svojo pozicijo, kaj so njene slabosti, kaj prednosti?

Tamara: Slabost je, kar se mene (in staršev in babi) tiče, samo to, da nimam stalnega dohodka. Pa da direktorji gledališč rečejo režiserjem: "ne zunanjih". Prednost je, da si živ/igriv.

Timon: Prednost delovanja v instituciji oz. v ansamblu je po mojem mnenju (poleg redne službe in dohodka) v razvijanju skupnega ritma in večjem sobivanju na odru. To je pa lahko kdaj tudi slabost. Hitro lahko zapadeš v kolesje, padeš v predalček, ki se ti ga dodeli, če nisi sam dovolj trden in zagnan. Verjamem in opažam (kolikor gledam nekatere kolege), da lahko gledališče hitro postane služba in nekateri prihajajo predvsem po plačo. Zgodi se, da delaš projekte, v katere že v štartu ne verjameš v celoti in zares ... Ne vem, morda je na svobodi podobno. Na drugi strani je na svobodi preživetje mnogo težje. Prav tako se mi je v glavo usidrala izjava Dušana Jovanovića, da alternativa ne

sme biti vrednota sama po sebi. S tem se močno strinjam. Vse, kar je drugačno, ni nujno, da je tudi kvalitetno in zanimivo.

Obstaja dramsko besedilo, ki bi si ga posebej želeli uprizarjati? Morda režiser_ka ali drug ustvarjalec_ka, s katerim_o bi si še posebej želeli sodelovati v prihodnosti?

Tamara: Nina Rajić Kranjac.

Timon: Veliko je takšnih režiserjev in režiserk, pa tudi tekstov. Mislim, da se bo kmalu uresničila vsaj ena želja po tekstu in režiserki. Bi pa neskončno rad enkrat v življenju sodeloval s vatijem – Ostermeierjem.

Gregor: Za dramsko besedilo nimam pojma. Kar se tiče sodelovanj z režiserji_kami, pa želim samo, da bi jih bilo čim več (ali pa da so stalnica), ki dajo srečne spomine in velike cekine.

Matic: Zanimajo me stare klasike in realistično pisani teksti. Mislim tudi, da si vsak študent želi odigrati kakšno večjo vlogo v tekstih najbolj priznanih avtorjev, tako domačih kot zunanjih, in seveda so take vloge svojevrsten izziv. Vsi imamo svoje videnje in vsak bi kaj naredil po svoje. Hamlet, Češnjev/Višnjev vrt, Strahovi, Hlapci in tako dalje ... Seveda pa me zelo zanimajo tudi drugačni projekti, ki nastajajo po novih tekstih ali brez njih.

Od režiserjev ne bi nikogar posebej izpostavljaj, ker mislim, da ne veš točno, kako je, dokler ne začneš ustvarjati in iskati svoje vloge skupaj z njim ali njo. Si pa želim tudi po akademiji še ustvarjati z našo študentko režije Mašo Pelko, ker mislim, da je to režiserka z izjemnim potencialom in pa zato, ker je bilo delo z njo na akademiji vedno v užitek, privilegij in zabavo, kar je najpomembnejše. Od ostalih ustvarjalcev bi si nekega dne, ko bom pripravljen na to, želel ustvarjati s svojim očetom Alešem Valičem zaradi osebne vrednosti in da ga spoznam tudi malo drugače, kot soigralca na odru. Upam, da bom pri svojem delu srečal veliko zanimivih sodelavk in sodelavcev.

Katero predstavo ali več njih, ki ste jih gledali kot študentje, bi izpostavili kot posebej prelomno v vašem doživetju gledališča?

Tamara: Platonov, Nevihta, akademijske produkcije Žige Divjaka, Tina Grabnarja, Juša Zidarja (nor letnik), montažStroj, Svatba, Galeb iz Novega Sada.

Timon: Svatbo Jerneja Lorencija.

Gregor: Kralj Ubu, Angel pozabe, Iliada, Beneški trgovec ...

Matic: Jaz sem zagovornik tega, da ni nujno, da je predstava uspešna in vsečna širši publiki, pa ti lahko da izjemno veliko. Meni so kakšne predstave, ki mi niso bile vseč, dale veliko več na področju dožemanja gledališča. Predstave imajo to moč, da te izzivajo na tak ali drugačen način. Včasih ti izzovejo pozitivne občutke, včasih negativne, ampak zato nič manj močne in kdo lahko pove, iz katerih izkušenj se več naučiš? Poglavitni je proces, ki se zgodi znotraj tebe/sebe samega, je tvoj, intimen in zato lahko ostane samo tvoj.

Kaj je moto, misel, stavek ali dva, ki bi jih v zaključku posvetili našim bralcem?

Tamara: Prosto po svoji najljubši profesorici: mejte se ludo!

Timon: Delajte, iščite, bruhajte, lomite se, rastite in se veselite. Gledališki angeli pojejo pogumnim.

Gregor: Maša Pelko bi rekla: Človek umre, njegovo delo pa ostane.

Jaz in Maximus pa bi rekla: What we do in life, echoes in eternity!

P. S. Pa prite kaj grta pa dovta v Mežico!

Matic: Igralstvo je težaven, vznemirljiv in nenavaden poklic, ampak če te zares zanima, je lahko nekaj najlepšega, kar se ti lahko zgodi. To pa veš, ko stojiš na odru in te prevzemajo resnična občutja. Nikoli ne obupaj in vedno si postavi svoj lasten cilj.

Vprašanja pripravil Jaka Smerkolj Simoneti

Izbrane fotografije gledaliških produkcij
Vir: Arhiv CTF UL

Foto: Željko Stevanić, Ivian Kan Mujezinović, Nejc Hafner, Lev Slivnik, Dorian Šilec Petek, Tamara Vodopivec

SPOMINČICE

Študijsko leto: 2017/18
poletni semester

Produkcija II. semestra DI, GLR in DSU, Skušnja

Na fotografiji: Živa Bizovičar, Aljoša Lovrič Krapež, Lea Mihevc, Domen Novak, Filip Mramor, Gašper Lovrec, Jure Žavbi, Veronika Železnik, Klara Kuk, Tina Resman, Gaja Filač

Produkcija IV. semestra DI in GLR, Dvoje sva in hkrati eno, po motivih Ljubiti, Pod perutnico noči in Hišica v cvetju Milana Jesiha

Na fotografiji: Martin Mlakar, Lara Wolf Završnik, Žan Brelih Hatunič, Lara Fortuna

Produkcija IV. semestra DI in GLR, Dvoje sva in hkrati eno, po motivih Ljubiti, Pod perutnico noči in Hišica v cvetju Milana Jesiha
Na fotografiji: Lara Wolf Završnik, Martin Mlakar, Žan Brelj Hatunić, Lara Fortuna

Produkcija IV. semestra DI in GLR, Milan Jesih: Srebrno rebro

Na fotografiji: Gal Oblak, Julija Klavžar, Lana Bučevac, Nika Vidic, Luka Bokšan

Produkcija IV. semestra DI in GLR, Milan Jesih: Srebrno rebro

Na fotografiji: Gal Oblak, Julija Klavžar, Andraž Harauer, Nika Vidic, Lana Bučevic, Luka Bokšan

Produkcija VI. semestra DI in GLR, Ivan Cankar: Kralj na Betajnovi
Na fotografiji: Beti Strgar, Matic Valič, Ana Penca, Lucija Harum, Anuša Kodelja

Produkcija VI. semestra DI in GLR, Ivan Cankar: Kralj na Betajnovi

Na fotografiji: Borut Doljšak, Lina Akif, Gregor Podričnik, Blaž Popovski, Timotej Novaković, Matic Valič, Lovro Zafred, Lucija Harum, Beti Strgar, Ana Penca, Anuša Kodelja

Produkcija VIII. semestra DI, GLR in DSU, Roland Schimmelpfenning: Idomenej

Na fotografiji: Živa Selan, Mario Dragojević, Lea Cok, Urban Kuntarič, Urša Kavčič, Eva Stražar, Matej Zemljič, Dominik Vodopivec

Produkcija VIII. semestra DI, GLR in DSU, Roland Schimmelpfenning: Idomenej

Na fotografiji: Matej Zemljič, Živa Selan, Lea Cok, Mario Dragojevič, Urban Kuntarič, Eva Stražar, Urša Kavčič, Dominik Vodopivec

Produkcija magistrskega programa Umetnost giba, Kakor dih

Na fotografiji: Evin Hadžialjević

Produkcija magistrskega programa Umetnost giba, Kakor diha
Na fotografiji: Evin Hadžialjević

Produkcija magistrskega programa Umetnost giba, Erazem
Na fotografiji: Blaž Dolenc

Produkcija magistrskega programa Umetnost giba, Erazem
Na fotografiji: Blaž Dolenc

Produkcija magistrskega programa Gledališka in radijska režija, avtorski projekt: Starci

Foto: Ivian Kan Mujezinović

Na fotografiji: Vesna Škreblin

Produkcija magistrskega programa Gledališka in radijska režija, avtorski projekt: Starci

Foto: Ivian Kan Mujezinović

Na fotografiji: Stanka Škodič

Produkcija magistrskega programa Gledališka in radijska režija, Satirikonijada

Na fotografiji: Vid Klemenc, Rok Kravanja, Andraž Jug

Produkcija magistrskega programa Gledališka in radijska režija, Satirikonijada

Na fotografiji: Andraž Jug, Rok Kravanja

Akademijski studio, Aljoša Lovrić Krapež: Miroslav

Foto: Lev Slivnik

Na fotografiji: Tina Resman, Filip Mramor, Domen Novak, Andraž Harauer

Akademijski studio, Aljoša Lovrić Krapež: Miroslav

Foto: Nejc Hafner

Na fotografiji: Andraž Harauer, Filip Mramor, Tina Resman, Domen Novak

Produkcija magistrskega programa Gledališka in radijska režija ter magistrskega programa Oblike govora, Kila _O Brechta
Na fotografiji: Sara Horžen

Produkcija magistrskega programa Gledališka in radijska režija ter magistrskega programa Oblike govora, Kila O_Brechta
Na fotografiji: Sara Horžen

Produkcija magistrskega programa Gledališka in radijska režija, Ivan Cankar: Hlapec Jernej in njegova pravica

Na fotografiji: Iztok Drabik Jug, Minca Lorenci, Gregor Zorc

Produkcija magistrskega programa Gledališka in radijska režija, Ivan Cankar: Hlapec Jernej in njegova pravica

Na fotografiji: Minca Lorenci, Gregor Zorc

Produkcija magistrskega programa Gledališka in radijska režija, šakuntala 117, Spominjanje ljubezni

Na fotografiji: Urška Taufer, Gregor Luštek, Žan Perko, Miha Nemec

Produkcija magistrskega programa Gledališka in radijska režija, šakuntala 117, Spominjanje ljubezni

Na fotografiji: Žan Perko, Gregor Luštek, Miha Nemec, Urška Taufer, Kaja Lorenci, Nejc Valenti

Produkcija magistrskega programa Umetnost giba, Ufuri

Na fotografiji: Tajda Podobnik, Peter Frankl

Produkcija magistrskega programa Umetnost giba, Ufuri

Na fotografiji: Tajda Podobnik, Peter Frankl

Produkcija magistrskega programa Oblike govora, Živela je ženska

Na fotografiji: Valentina Plaskan, Ana Špik

Produkcija magistrskega programa Oblike govora, Živela je ženska

Na fotografiji: Valentina Plaskan, Ana Špik

Produkcija magistrskega programa Umetnost giba, YaaMaam, Ker je bilo, kar je bilo

Na fotografiji: Maša Kagao Knez

Produkcija magistrskega programa Umetnost giba, YaaMaam, Ker je bilo, kar je bilo
Na fotografiji: Maša Kagao Knez

Produkcija magistrskega programa Umetnost giba, Prah
Na fotografiji: Gea Erjavec

Produkcija magistrskega programa Umetnost giba, Prah

Na fotografiji: Gea Erjavec

Produkcija magistrskega programa Gledališka in radijska režija ter Dramska igra, Dan po

Foto: Dorian Šilec Petek

Na fotografiji: Mia Skrbina

Produkcija magistrskega programa Gledališka in radijska režija ter Dramska igra, Dan po

Foto: Dorian Šilec Petek

Na fotografiji: Žan Koprivnik, Stane Tomazin

Nagrade in gostovanja

Nagrade

Študentsko Severjevo nagrado za igralske dosežke na področju dramske igre sta prejela **Matic Valič** in **Gregor Podričnik**.

Produkcija VII. semestra DI in GLR (študijsko leto 2017/18) **Se mi vsaj ni treba poljubljati** v režiji Doriana Šilca Petka in izvedbi Lee Cok, Maria Dragojevića, Urše Kavčič, Urbana Kuntariča, Žive Selan/Anuše Kodelja, Eve Stražar, Dominika Vodopivca in Mateja Zemljiča je junija na festivalu Istrapolitana Project '18 v Bratislavi prejela dve nagradi: posebno nagrado za **najboljšo avtorsko stvaritev** in nagrado študentske žirije za **najboljšo režijo**.

Gostovanja

Oktobra 2018 sta bili na **Festivalu Borštnikovo srečanje** uprizorjeni dve predstavi s prve stopnje:

Produkcija IV. semestra DI in GLR **Dvoje sva in hkrati eno** v režiji Mance Kok in izvedbi Žana Breliha Hatunića, Lare Fortuna, Martina Mlakarja ter Lare Wolf.

Produkcija VII. semestra DI in GLR **Se mi vsaj ni treba poljubljati** v režiji Doriana Šilca Petka in izvedbi Lee Cok, Maria Dragojevića, Urše Kavčič, Urbana Kuntariča, Žive Selan/Anuše Kodelja, Eve Stražar, Dominika Vodopivca in Mateja Zemljiča.

Ob jubilejni 100. obletnici Narodne galerije smo s študenti drugega letnika Dramske igre in Gledališke režije v okviru vaj in delavnic pri predmetu Kostumografija pod mentorstvom red. prof. Janje Korun in asist. mag. Tine Kolenik pripravili razstavo z naslovom Likovne umetnine v interpretaciji študentov AGRFT in flash mob Kofetarice. Razstava je bila na ogled od 18. septembra do 11. novembra 2018.

Flash mob Kofetarice

Foto: Tamara Vodopivec

Na fotografiji: Nika Vidic, Luka Bokšan, Gal Oblak, Andraž Harauer, Ana Janc, Luka Marcen, Lara Fortuna, Žan Brelih Hatunić, Lara Wolf Završnik, Martin Mlakar, Julija Klavžar, Tina Kolenik

Gledališki list AGRFT 2018/19
list Akademije za gledališče, radio, film in televizijo
Letnik VI, številka 1

Študijsko leto 2018/2019
ISSN: 2350-4722

Izdajatelj in založnik
UL AGRFT
Zanj: red. prof. Tomaž Gubenšek, dekan

Glavna urednica
asist. mag. Tina Kolenik

Pomočnica glavne urednice
Mija Špiler

Asistent pomočnice glavne urednice
Jaka Smerkolj Simoneti

Odgovorni urednik
red. prof. Tomaž Gubenšek

Producentka
Mija Špiler

Lektorica
asist. dr. Nina Žavbi

Ilustracija na naslovnici
Samira Kentrić

Oblikovanje
Samira Kentrić
Boris Bačić

Fotografije
Vir: Simona Ješelnik/Arhiv CTF UL AGRFT,
Foto: Željko Stevanič/IFP, Ivian Kan Mujezinović, Nejc Hafner,
Lev Slivnik, Dorian Šilec Petek, Tamara Vodopivec

Tisk
Kubelj d. o. o.
Tiskarna Univerze v Ljubljani

Ljubljana, januar 2019
300 izvodov
Vse pravice pridržane.

AGRFT

Gledališki list AGRFT, študijsko leto 2018/19
zimski semester